

5. tanulmány

Ábrahám hite

Október 28., szombat délután

Mivel az Úr törvénye tökéletes – és ezért változhatatlan –, a bűnös ember számára lehetetlen a maga erejéből eleget tenni a törvény követelményeinek. Jézus ezért jött el Megváltóként. Az Ő küldetése, hogy az isteni természet részeseivé téve összehangoljon bennünket a mennyi törvényeinek elveivel. Amikor elhagyjuk bűneinket, és Üdvözítőnknek fogadjuk el Krisztust, akkor „megdicsőítjük a törvényt” (Róm 3:31).

Ez az új szövetség ígérete: „Adom az én törvényemet a szívébe, és az ő elméjükbe írom be azokat.” (Zsid 10:16) Krisztus az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét. Az óra mutató jelképrendszernek Jézus halálakor kellett megszűnnie. Ezzel szemben szent jellemének a Tízparancsolatban bemutatott elvei oly változhatatlanok, mint Isten örök trónja. Egyetlen parancsolatot sem törölt el, egyetlen pont vagy vessző sem változott meg. Az Édenben közölt elvek a helyreállított Paradicsomban is érvényben lesznek. Amikor Éden kertje újra a földön fog virulni, mindenki engedelmeskedik majd Isten törvényének. – *Gondolatok a Hegyi-beszédről*, 50. o.

A valódi hit jó cselekedetekben nyilvánul meg, mert a hit gyümölcse a jó cselekedet. Ha az ember átadja az akaratát Istennek, és együttműködik vele, miközben Ő munkálkodik a szívében, akkor életében megvalósítja, amire Isten Szentlelke által készteteti, és ekként összhang lesz a szív szándéka és az élet gyakorlata között. Minden bűnt meg kell tagadni, mint olyan gyűlöletes dolgot, ami keresztre feszítette az élet és dicsőség Urát. A hívőnek növekednie kell tapasztalatokban azáltal, hogy szüntelen Krisztus dolgait cselekszi. Az akarat folytonos átadása és állandó engedelmeség által részesülünk a megigazulás áldásában.

A hit által megigazultaknak meg kell őrizniük az Úr útját. Ha az ember cselekedetei nincsenek összhangban hitvallásával, akkor ez annak a bizonyítéka, hogy nem igazult meg hit által. Jakab mondja: „Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetektől lett teljessé a hit.” (Jak 2:22)

Az a hit, ami nem terem jó gyümölcsöket, nem igazítja meg a lelket.
– *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 397. o.

Keresztényként vállaltuk, hogy eleget teszünk kötelességünknek, és megmutatjuk a világnak, hogy szoros kapcsolatunk van Istennel. Így a tanítványok szavaik és kegyes cselekedeteik által képviselik Krisztust a földön.

Az Úr tökéletes engedelmességet vár el a törvény iránt, mivel a törvény az Ő jellemének a kifejeződése... Ez a törvény képezi Isten hangját, ami ezt mondja nekünk: „Igen szent, és egyre szentebb.” – *The Upward Look*, 284. o.

Október 29., vasárnap – A törvény

A zsidók hátat fordítottak annak az Úr Jézusnak, annak a Messiásnak, akiről a próféták jövendöltek, ezért nem tudtak lemondani a közben megszűnő ceremóniákról. Az Isten törvényének áthágásával, azzal, hogy megátalkodottan hátat fordított az igazságnak, a keresztény világ lényegében Krisztustól fordult el, és azt bizonyította, hogy nem képes figyelni a mennyből származó igazságra. A sötétség halotti lepelként fedte be az egész földet. Nem most jött el az ideje annak, hogy gyengék és gyenge hitűek legyünk. Nem most jött el az ideje annak, hogy megengedjük a világnak, hogy „megtérítse” Isten egyházát. Most álljanak fel azok, akik világhírességet kaptak, és világítsanak! – *That I May Know Him*, 343. o.

A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az aszsony magva a kigyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztus-

ban való hit és az engedelmesség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak a menny törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét.

Ugyanezt a szövetséget újíttotta meg Isten Ábrahámmal a következő ígéletben: „Megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei...” (1Móz 22:18) Ez az ígélet Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd: Gal 3:8, 16), és bűnei bocsánatáért bízott Jézusban. Ez volt az a hit, amit az Atya igazságul számított be neki. Az Ábrahámmal megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. (...)

Bár ezt a szövetséget az Úr Ádámmal kötötte meg, és csak megújította Ábrahámmal, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Azóta létezett a menny ígérete alapján, mióta Isten először adott hírt a megváltásról, és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kedve azonban, amikor Jézus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már új szövetségnek nevezték. Ennek a szövetségnek is a Mindenható törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el teremtményeit, ahol engedelmeskedni tudnak a menny törvényének. – *Pátriárkák és próféták*, 370–371. o.

Bátorítóan közelíts a büntudatoshoz! Senkit sem teszünk jobbá kárhoytatással és vádolással. Ha szemére hányjuk a megkísértett bűnét, ez nem készteni, hogy jobb életre határozza el magát. Irányítsd a tévelygő csüggedőt ahhoz, aki a legvégsőig meg tudja menteni a hozzá fordulót. Mutasd meg, hogy mivé válhat. Mondd meg, hogy noha semmi nincs benne, ami Istennek ajánlaná őt, de Krisztus meghalt, hogy az Atya szeretett Fiában elfogadja őt. Ihlesd őt reménységgel, rámutatva, hogy Jézus ereje által jobban élhet. Tárd elé, hogy mivé válhatna. Mutass a magaslatokra, amiket elérhet. Segíts neki megragadni az Úr irgalmát, hogy megbocsátására támaszkodjon. Az Üdvözítő várja őt, hogy kézen fogja, és nemesebb, erényesebb életre adjon erőt. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 453. o.

Október 30., hétfő – Tartozás vagy kegyelem?

Jézus tanítványainak nem volt elegendő országa természetéről tanulniuk. A szív változására volt szükségük, ami összhangba hozza őket az alapelvekkel. Jézus magához szólított egy kisgyermeket, a középre állította, majd gyöngéden átölelte, és így szólt: „Ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.” (Mt 18:3) A gyermek szerénységét, önmagával nem gondolását, bízó szeretetét – ezeket a vonásokat értékeli a menny. Ezek az igazi nagyság jellemzői.

Krisztus újból elmagyarázta tanítványainak, hogy országát nem földi méltóság, ragyogás jellemzi. Jézus lábánál ezek a megkülönböztetések feledésbe merülnek. Találkozik egymással a gazdag és a szegény, a tanult és a tudatlan, és nem gondolnak hovatartozásra, világi elsőbbségre. Mindannyian véren megváltott lelkek, mindent neki tulajdonítanak, aki megváltotta őket. – *Jézus élete*, 437. o.

A bűnös csak a Krisztus nevébe vetett hit által nyerhet üdvösséget... A Megváltóba vetett hit nem a természet műve, hanem Isten munkája az emberi elmében, a Szentlélek hatása a lélekben, mivel a Szentlélek nyilatkoztatja ki Jézust úgy, ahogy Ő is kinyilatkoztatta az Atyát. A hit a remélt dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés. A hit megigazító, megszentelő ereje feljebbvaló minden emberi tudománynál. Az örök valóságok ismeretét jelenti. Az emberi tudomány sokszor kudarcot vall és csalatkozik, ám a mennyei tudomány sosem csal meg bennünket. Annyira egyszerű, hogy még a kisgyerek is megértheti, ennek ellenére még a legbölcsebb emberek sem képesek megmagyarázni. Megmagyarázhatatlan és megmérhetetlen, emberi szavakban ki sem fejezhető.

Micsoda szeretetet tanúsított a Megváltó az emberek iránt! Nem csak eltávolítja a bűnt, hanem megtisztítja a lelket, és igazságának mennyei szövöszékén készült fehér ruhába öltözteti.

Nem csak elveszi a bűnről a bűn átkát, hanem egyesíti az embert önmagával, feddhetetlenségének ragyogó sugarait árasztja rá. A bűnös befogadást nyer a mennybe az Úr szeretett Fia által. Megtérés és hit által az elbukott ember újra Isten közelébe kerülhet. – *In Heavenly Places*, 51. o.

Október 31., kedd – Az ígélet

Egy éjszakai látomásban újra hallotta a mennyei hangot: „Ne félj, Ábrám – hangzott a fejedelmek Fejedelmének szava –, én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges!” (1Móz 15:1) De Ábrahám lelkét annyira nyomasztották a balsejtelmek, hogy most nem fogadta az ígéletet olyan feltétlen bizalommal, mint azelőtt. Kézzelfogható bizonyítékért könyörgött, hogy az ígélet teljesebben fog. Hogyan valósulhat meg a szövetségi ígélet, ha még mindig nincs fia? „Mit adnál énnekem – kérdezte –, holott én magzatok nélkül járok?... És ímé, az én házam szolgálóitja lesz az én örökösöm.” (1Móz 15:2–3) Eliézert, hűséges szolgáját akarta fiává fogadni és vagyona örökösévé tenni. De Isten azt ígérte, a saját gyermeke lesz az örökös. Azután kivezette Ábrahámot a sátrából, és azt mondta, hogy nézzen fel az égen ragyogó számtalan csillagra. És amikor Ábrahám feltekintett, ezek a szavak hangzottak el: „Így lesz a te magod.” (1Móz 15:5) „Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonította az őnéki igazságul.” (Róm 4:3) – *Pátriárkák és próféták*, 363. o.

Habár összhangban kell élnünk Isten törvényével, nem a törvény cselekedetei által nyerünk üdvösséget, viszont mégsem üdvözülhetünk engedelmesség nélkül. A törvény a jellem mércéje. Ám Krisztus megújító kegyelme nélkül nem tarthatjuk meg az Úr parancsolatait. Csak Jézus tisztíthat meg minden bűntől. Nem a törvény által üdvözít, de nem is fog üdvözíteni, ha nem tartjuk tiszteletben a törvényt.

Krisztus iránti szeretetünk arányos lesz a bűnnel kapcsolatos meggyőződéseink mélységével, mivel a törvény a bűn ismeretét eredményezi. Mégis amikor meglátjuk magunkat olyannak, amilyenek vagyunk, tekintsünk Jézusra, aki önmagát áldozta értünk, hogy minden bűntől megtisztíthasson. Hagyatkozzunk hit által a Megváltó érdemeire, és akkor lelket megújító vére elvégzi a munkát. Minél tisztábban látjuk a ránk leselkedő gonoszt és veszélyt, annál hálásabbak leszünk neki a kapott szabadulásért. Jézus evangéliuma nem engedélyezi az embernek, hogy áthágja a törvényt, mivel a világra áradó gonoszság épp a törvénytelenység következménye. – *Hit és cselekedetek*, 84–85. o.

Van olyan meggyőződés, ami nem üdvözítő hit. Az Ige kijelenti, hogy még az ördögök is hisznek és rettegnek. Az úgynevezett hit, ami nem szeretet által munkálkodik, és nem tisztítja meg a lelket, senkit sem fog megigazítani. Az apostol leszögezi: „Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből.” Ábrahám hitt Istenben. Honnan tudjuk, hogy hitt? A cselekedetei tettek bizonyosságot hitének jellegéről, és a hite igazságot tulajdonítottatott neki.

Napjainkban Ábrahám hitére van szükségünk, ami eloszlatja a minket körülvevő sötétséget, mely sötétség nem engedi, hogy megláthassuk Isten szeretetének fényét, és lelkileg növekedhessünk. Hitünknek tele kell lennie jó cselekedetekkel, mivel a hit cselekedetek nélkül halott. Minden elvégzett feladat, minden Jézus nevében hozott áldozat kimondhatatlan jutalmat szerez. Magával a kötelesség aktusával is Isten beszél hozzánk, és adja áldását ránk. – *Hozzá hasonlón, 69. o.*

November 1., szerda – Hit és cselekedetek

Lelki szemünk hit által tekint Krisztus dicsőségére... A lélek hit által nyer mennyei világosságot Jézustól. Az Ő semmihez sem fogható feddhetetlensége, alázatossága, önfeláldozása és az elbukott emberért végzett csodálatos üdvözítői munkája vonz bennünket. Amikor az ember Krisztusra tekint, akkor kezdi megérteni valódi értékét... Annak a lehetősége, hogy hasonlóvá válhat ahhoz a Jézushoz, akit szeret és csodál, olyan hitet eredményez, ami szeretet által munkálkodik és tisztítja meg a lelket...

A Megváltó a hit szemével Őt néző lélek számára drágább minden másnál, és a hívő Jézus számára drágább Ofír szintiszta aranyánál. Krisztus rátekin a kezére – amelyek a kereszt jegyeit őrzik –, és a következőket mondja: „Ímé, az én markomba metszettek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen.” (Ésa 49:16) A keresztény embert körülveszi a végtelen Isten gazdag ígéreteinek kőfalával. – *That I May Know Him, 61. o.*

Ígéretet kaptunk tőle. Birtokjogot kaptunk a dicsőség országának ingatlanjaira vonatkozóan. Nincs jogosabb vagy tisztességesebb birtokjog

annál, amire Isten népe jogosult a mennyei lakóhelyeken. „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek – bátorított Krisztus –, higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14:1–3)

Bárki részesülhet a szövetségi ígéretből. Drága ár lett lefizetve megváltásunkért – Isten egyszülött Fiának vére. Krisztus alávetette magát a szenvedés szörnyű próbájának. Emberi természete a végletekig megpróbáltatott. Az ember bűnéért elviselte a halálbüntetést. Az ember helyébe lépett. Feltámadásával pedig rámutathat szenvedése és halála gyümölcsére. A Józseftől bérelt sírból hangzik a szózat: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki énbennem hisz, és aki a feddhetetlenség azon cselekedeteit végzi, amelyeket én, az megigazulást, megszentelődést nyer, és megpróbáltatik, végül pedig elnyeri a kegyességet és az örök életet.” – 144. levél, címzett: Edson White, 1903. július 12.

Abban a pillanatban hatalmába vesz az új élet, és erőt kapsz ellenállni a kísértésnek, amikor hit által elfogadod Isten ígéreteit, és kijelented: én vagyok az elveszett juh, akit Jézus eljött megmenteni. Az ígéretek elfogadásának hite azonban nem érzelmeket jelent. „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” (Róm 10:17) Nem kell nagy változásra és rendkívüli érzelmekre várnod. (...)

Bízz Isten Igéjében, és mondd: Ő szeret, életét adta értem, és meg fog menteni. – *In Heavenly Places*, 116. o.

November 2., csütörtök – A törvény és a bűn

Habár Krisztus üdvözíti a bűnöst, nem helyezte hatályon kívül a bűnöst elítélő törvényt... A törvény úgy mutat rá bűneinkre, mint ahogy a tükör is megmutatja a piszkot az arcunkon. A tükör nem képes megtisztítani az arcunkat, mivel nem ez a rendeltetése.

Hasonló a helyzet a törvénnyel is. Nyilvánvalóvá teszi és elítéli bűneinket, ám nincs üdvözítő ereje. Krisztushoz kell járulnunk bűnbocsá-

natért. Ő magára veszi büntudatunkat, és Isten előtt megigazít. Nem csupán megszabadít a bűntől, hanem erőt is ad arra, hogy engedelmeskedjünk a menny akaratának. – *Hozzá hasonlóan*, 45. o.

Mi Jézus szeretett tanítványához hasonló módon ítéelhetjük meg azokat, akik azt állítják, hogy Krisztus követői, de ugyanakkor Isten törvényét áthágják. Ezekben az utolsó napokban hasonló bajok fenyegetik a gyülekezet fejlődését, mint amelyek az ősegyházat támadták; e pontokban tehát gondosan meg kell szívlelnünk János apostol tanításait. „Gyakoroljátok a szeretetet!” – hallatszik mindenfelől, de különösen azoktól, akik szentségükkel hivalkodnak. Az őszinte szeretet azonban tisztább annál, semhogy egyetlen rejtegetett bűnt is elfedezne. Egyrészt szeresük a lelkeket, akikért Krisztus az életét adta, másrészt azonban nem szabad a gonosszal megalkudnunk. Nem szabad egyesülnünk a lázadókkal, és ezt szeretetnek neveznünk. Isten megkívánja, hogy népe ebben a korszakban éppen olyan rendíthetetlenül álljon ki az igazságért, ahogy annak idején János szállt szembe a lélekromboló tévelygésekkel. – *Az apostolok története*, 554. o.

A könnyű vallás utáni vágy, ami nem igényel erőfeszítést, önmegtagadást, a világ bolondságaitól való elkülönülést, népszerű tanná tette a hit tantételét, és csakis a hitét. De mit tanít Isten Igéje?

Isten Igéje bizonysgot tesz e csábító tanítás – a cselekedetek nélküli hit tantétele – ellen. Nem hit az, amely miközben igényli a menny kegyelmét, nem teljesíti a megkegyelmezés feltételeit. Ez önámítás. A valódi hit alapja: a Szentírás ígéretei és tanácsai.

Ne csapja be senki magát azzal az elképzeléssel, hogy akkor is szent lehet, ha szántsándékkal áthágja az Úr valamelyik kívánalmát. A tudatos vétkezés elnémítja Isten Lelkének bizonysgtevő hangját, és elszakítja az embert a mennytől. „A bűn pedig a törvénytelenység.” És „aki bűnbe esik (áthágja a törvényt), egy sem látta Őt, sem meg nem ismerte Őt.” (1Jn 3:6) Jóllehet János nagyon sokat beszél levelében a szeretetről, határozottan megnevezi, milyen az az ember, aki magát szentnek tartja, miközben Isten törvényét sorozatosan áthágja. „Aki ezt mondja: Ismerem Őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg

abban az igazság. Aki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete.” (1Jn 2:4–5) Ez méri meg az ember hitvallását. Senkinek sem tulajdoníthatunk szentséget anélkül, hogy Isten mércéje alá ne állítanánk, amely a szentség egyetlen normája mennyen és földön. Ha az ember nem érzi az erkölcsi törvény súlyát, ha lebecsüli Isten rendelkezéseit, és félvállról veszi, ha a legkisebb parancsolatok egyikét is áthágja, és az embereket is erre biztatja, a menny előtt nincs becsülete, és tulajdonképpen nem is ismeri az Örökkévalót. – *A nagy küzdelem*, 472. o.

November 3., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, „A törvény és a szövetségek” című fejezet.